

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 12

Ansv. utgivare: Sigfr. Sund
Redaktion: Ringvägen 110, 4 tr., Sthlm
Tel. 43 61 13

N:o 4, 1935

Samförstånd

För en kort tid sedan skrev en av Englands mest kända nationalekonomer en artikel, som innehöll en rad tänkvärda synpunkter. Liksom dessa rader bar den rubriken »Samförstånd». Den engelska nationalekonomen påpekade det sterila i konkurrensen. Han sade, att mycket av människornas bästa hjärnkraft går till spillo i rent negativt syfte. Intriger spinnas, snaror utläggas och kontraminnor bringas att explodera för att man skall kunna komma konkurrenterna till livs. Men, frågar den kloke engelsmannen, hur långt skulle icke mänskligheten kunna nå om all den hjärnkraft, all den energi och skicklighet, som nu insättes i negativt syfte, i stället kunde inriktas på att framskapa nya värden!

Samma tankegångar finnas i ett gammalt svenskt ord. Ensamma vi intet mäktä, tillsammans vi mäktä allt. Satsen att den ensamme är stark är nämligen icke riktig beträffande oss vanliga människor. Det gäller blott för genierna och för övermänskorna. Vi andra behöva varandras stöd och hjälp. Eljest bli resultatena lidande. Men med gott samarbete, ärlighet och god vilja kunna vi nå långt.

Det gäller för oss, som äro verksamma inom kennellivet, att särskilt lägga denna sista sats på minnet och rätta oss därefter. Det måste för all framtid vara slut med parollen söndra och härska. Det får icke komma till tvistigheter och bråk med andra klubbar och föreningar, vilka dock, när allt kommer omkring, önska och vilja detsamma som vi, nämligen att arbeta för våra hundar osjälviskt och idealistiskt. Att meningsskiljaktigheter kunna uppstå är självklart, men dessa divergenser i uppfattningen få icke urarta till hätskhet och oresonlighet. På vänskaplig fot och i vilja att förstå motparten finner man de olika problemens bästa lösningar. Ännu mindre komma vi att tolerera, att enskilda personer i profitsyften eller av missriktad fäfänga söka utsä misstänningsfrön mellan vår klubb och andra klubbar. Vi ha haft nog av sådana tendenser tidigare och ha också fått skörda ett sådant intrigsystems alla illasmakande frukter. Fram för samförstånd!

Detta är desto nödvändigare med hänsyn till den position som våra schäferhundar intaga. I Danmark har framlagts ett lagförslag gående ut på höjd skatt för schäferhundar, restriktioner ifråga om rätten att innehava dessa djur samt myndigheternas tillstånd för att få lägga sig till med dem. Steget från Danmark till Sverige är icke långt, och vi kunna med fog frukta förslag om liknande åtgärder även här hemma. I denna kritiska period, då det gäller att slå vakt kring våra hundar, måste vi vara eniga, men icke blott sinsemellan. Vi måste även kunna stödja oss förtroendefullt på andra klubbar och sammanslutningar inom kennelvärlden. Vad finnes för hinder för att Svenska Schäferhundklubben icke skall kunna anordna tävlingar m. m. tillsammans med och i samarbete med andra klubbar? De bli icke större därigenom, och vi icke mindre. Men vi ha fått tillfället att lära känna andra kennelmän, höra deras erfarenheter och utbyta råd och rön. Sådant är alltför värdefullt för att kunna negligeras. . . Och så till sist några ord om förhållandet oss klubbkamrater emellan. Låt oss alla beflita oss om ett gott kamratskap i sann demokratisk anda. Inom vår klubb får icke finnas något kottersystem, funtat i skillnaden mellan medlemmarnas olika sociala ställning. Vi äro alla kamrater, som arbeta för samma mål, nämligen att hävda våra hundars ställning, förbättra schäferrasen och sprida upplysning. Särskilt denna sista punkt måste ligga oss varmt om hjärtat. Ty upplysningens väg skall föra oss till seger. Vi måste upplysa belackarna om vad våra hundar duga till och lära dem hur man skall sköta en hund för att han skall bli till trevnad och nytta. Sedan tystnar nog skallet efter hand.

Om vi alla, var och en i sin stad, söka följa dessa synpunkter kan mycket uträttas. Därför, kamrater i Svenska Schäferhundklubben, näven fram till ett kraftigt, svenskt handslag om gott kamratskap och gott samarbete, både inåt och utåt!

Gunmar Müllern.

Vad anser Ni om schäferhunden?

Då redaktionen beslöt sig för att rikta denna fråga till ett antal kända personer, skedde detta för att erfaras i vilken mån insändare och annat otyg i dagspressen påverkat allmänna opinionen till våra schäferhundars nackdel. Till vår stora glädje funno vi, att man tydligen icke bör överskatta vanetänkandets betydelse. Samtliga tillfrågade voro ense om att en rätt uppfostrad och rätt framförd schäferhund kan vara till stor nytta icke blott för ägaren utan även för det allmänna.

Kriminalchefen i Stockholm, *polisintendent A. Zetterquist* svarar:

— För min del har jag endast goda erfarenheter av de schäferhundar, med vilka jag kommit i kontakt. Den riktiga schäferhunden är vacker, intelligent och trevlig. Att det sedan förekommit ett eller annat exemplar, som genom bristande tuktan eller av andra orsaker burit sig illa åt, bör man icke klandra hela rasen för. Det finnes säkerligen lika stort antal ouppfostrade hundar inom andra raser, ehuru de icke i så hög grad fått allmänhetens blickar riktade mot sig som schäferhunden. Det skulle vara glädjande om Svenska schäferhundklubben genom sitt upplysningsarbete kunde fostra så goda förare och så goda hundar, att schäferhunden åter kommer att intaga den ställning ifråga om popularitet, som han väl förtjänar.

Att här närmare orda om schäferhundens förtjänster som kriminalhund är väl tämligen överflödigt, då jag vänder mig till en sakkunnig läsekrets. Vare nog sagt, att schäferhunden gjort samhället icke oväsentliga tjänster. Särskilt gäller detta landsbygden, där polismannen många gånger kan ha en ovärderlig nytta av en bra hund.

Jag kan vidare nämna, att vid de nordiska polischefernas kongress i Köpenhamn förra året höll polismästare Parker i Fredriksberg ett föredrag om schäfern i polisens tjänst. Han hade icke nog starka ord för att berömma de schäferhundar, som tjänstgöra inom danska polisväsendet.

Fru Zarah Leander

svarar: Jag har alltid önskat mig en schäferhund, men jag har ingen och får nog icke heller någon i första taget. Saken är nämligen den, att jag vid en turné i Finland efter ett ridåfall fick en väldig korg blommor. Plötsligt hörde jag ett pipande ur korgen. Vad i all sin dag, finns det blommor, som ger ljud från sig, tänkte jag och tittade efter i korgen. Inbäddad i blommor låg en liten foxterriervalp, som någon okänd person presentade mig på detta sätt. Den lilla, söta valpen har nu blivit en stor ful hund, men den har för de närmaste åren satt stopp för mina schäferplaner. Ty man kan ju inte gärna ha två hundar i en stadsvåning. Det blir för besvärligt.

En av mina bröder har emellertid en schäfer. Det är ett alldeles förtjusande djur, klokt, troget och vänligt. En annan av mina vänner har en liten baby, som vaktas med en kärlek utan like av familjens stora schäferhund. Faktiskt gör hunden tjänst som barnjungfru. En gång, då jag var på besök, stod barnvagnen ute i trädgården. Plötsligt kom hunden springande in i villan, oroligt gnällande. Försök att lugna honom misslyckades. Han sprang åter ut och kom sedan tillbaka igen. Slutligen gick hans matte med honom ut och fann, att barnvagnen varit ute på en vådlig färd på egen hand. Det sluttade rätt bra på tomten, och vagnen hade råkat komma i glid. Först nere vid staketet hade den stannat, dessbättre utan att stjälpa.

Beträffande schäferhunden vill jag säga detsamma som

om oss skådespelare. Det är strunt till skådespelare som inte någon gång råkar ut för nedgörande recensioner.

Advokat Sven Dahlberg

svarar: Jag brukar inte vilja deltaga i allmänt skall och gör det inte heller beträffande schäferhunden. Jag äger icke själv någon hund och därför talar jag icke i egen sak, när jag gör gällande, att det vore fjolligt om man försökte i Sverige — liksom tycks vara fallet i Danmark — att införa något slags kortsystem på schäferhundar. Det bör väl i alla fall finnas gränser för vad staten lägger sig i. Det är varje svensk mans rätt att i sitt hem hålla vilka husdjur han önskar, det må sedan vara giraffer, tigrar eller noshörningar. Men givetvis är ägaren skyldig att se till att hans favorit icke ofredar andra eller ställer till skada.

Det är just på denna punkt, som Svenska schäferhundklubben kan göra en stor insats icke blott beträffande schäferhundarna. Det finnes lika många ouppfostrade hundägare som det finnes hundar. Fostra upp hundägarna och sedan ordnar sig resten automatiskt.

Karl-Gerhard svarar:

Schäfern måste vara en sjuvärdeles hund, eftersom alla skäller på den. Det är så klart. Personligen har jag aldrig blivit biten varken av en schäfer eller någon annan hund. De kloka djuren ha säkert känt på sig, att det är bäst att låta bli. Jag brukar som bekant bita igen.

Fru Maritta Marke säger:

— Dom är alldeles bedårande, schäferhundarna. Har alltid drömt om att få en stor, säker schäfer, som kan följa mig hem från teatrarna om kvällarna. Nu får man åka bil hem om kvällarna, ty för en ensam dam att promenera genom stadens centralare delar efter 11 på kvällen har alltid sina obehag. Men min dröm om en schäferhund blir säkert alldrig förverkligad, ty jag är alldeles för mycket djurvän för att vilja skaffa mig ett djur, då jag icke har tillräckligt med tid att ordentligt sköta det.

Redaktör Sverker Lönnberg svarar:

— Ehuru gammal hundägare har jag endast en kortare tid »arbetat» med schäfer och detta för många år sedan. Jag har dock trots detta haft tillfälle att göra mig väl bekant med denna i grund och botten nobla hundras. Tyvärr ha olämpliga avelsdjur och i ännu högre grad fullkomligt olämpliga »hussar», respektive »mattar» gjort sitt bästa för att sätta denna hundras i vanrykte, ett vanrykte, som rasen absolut icke gjort sig förtjänt av. Att schäfern dock icke är särskilt lämplig stadshund, enär den då aldrig får den motion, som är oundvikligen nödvändig för djurets behållande av det rätta humöret är tyvärr ett ofrånkomligt faktum. Rätt skött, rätt fostrad är den rätta schäfern idealet för en hund, en trogen väktare, en god och aldrig svikande kamrat samt framförallt en barnens vän.

En schäfersaga

Den farliga schäfern ställes i detta skaldestycke i en något ändrad belysning. Mel. »En ung sjöman, Karl Alfred var hans namn.»

I Huddinge, där bodde det en tant —
nå det finns många, som gör likadant —
men denna tanten blev på en sekund
ett stackars offer för en schäferhund.

En dag hon gick för att förlusta sig
i Huddinge uppå en liten stig,
då plötsligen en hund hon råkar se.
Hon sade: »Helledud så söt han ä'!»

Hon söker klappa hunden på hans päls.
Då hör hon plötsligt, hurusom det skälls.
och innan hon begriper, hur det gått,
har hon ett bett av stygga hunden fått.

I fasa högljutt skriker denna tant
först med en altröst, sedan i diskant:
»O, ve och fasa, jag har denna stund
fått mig ett bett utav en schäferhund!»

Hon strax begiver sig till läkaren.
Han säger: »Huru var det nu, min vän?»
Så vill han anså såret, där det fanns,
men konstigt nog så fanns det ingenstans.

Han letade förgäves någon stund
och sade: »Visa mig den schäferhund,
som så betett sig mot en värnlös tant,
ty han skall dödas. Det är visst och sant.»

»Där kommer schäfern», skrek hon i extas.
och doktorn såg en hund av lappländsk ras,
som uppå vägen snodde sig i dans
och sökte bita i sin egen svans.

Men den som denna visan diktat har,
han hör till dem som aldrig miste tar,
ej ens för någon liten kort sekund,
uppå en lapphund och en schäferhund.

Eskil.

Telefonsignalen ifrån kriminalen, gjorde »Småland» nästan galen

Ur »Rotohispan», Rotogravyrs personalklubbs festskrift 1935

Bergqvist har fått hund. En stor, brun schäfer. Visserligen bara »till förvaring medan husse sitter av böter», men ändå. Det ringer i telefon och följande samtal utspinner sig.

- Är det herr Axel Bergqvist, Rosengatan 6?
- Ja.
- Jo, det är från hundskatteuppbördskontoret.
- ?
- Herr B. lär vara innehavare av 1 st. schäferhund.
- Jaa!
- Herr B. har ej betalt skatt för hunden.
- Nej! Hunden är ej min utan jag har den bara medan ägaren är bortrest. Att ägaren betalat skatt har jag emellertid kvitto på.
- Herr B. lär ha köpt djuret av förre ägaren.
- Ja, det har åtminstone varit min avsikt, men jag kan ej förstå vad detta kan ha med hundskatten att göra. Den är ju betald för detta år.
- Vet ej herr B. att varje hundägare måste betala skatt?
- Jo, men skatten för denna hund är ju redan betald.
- Icke av herr B.
- Måste även jag betala skatt för hunden, så bryr jag mig ej om att övertaga den.
- Egentligen skall även herr B. betala skatt, men då det kommit till vår kännedom att hunden farit illa hos sin forne

husse, har vi ansett oss böra taga under övervägande huruvida vi icke — med tanke på hundens bästa — borde efterskänka ifrågavarande skatt. Jag kan emellertid icke lova detta nu, men skall återkomma om ett par dagar.

*

- Två dagar senare.
- Herr Bergqvist?
- Ja.
- Från hundskatteuppbördskontoret. Jag skulle vilja ha några uppgifter beträffande herr B:s förhållande till hunden.
- Ja.
- Är herr B. djurvän över huvud taget och hundvän i synnerhet?
- Ja, jag gillar jycken.
- Det behöver således ej befaras att herr B. slår eller på annat vis gör hunden illa?
- Nej!
- Är herr B. gift eller bor herr B. ensam?
- Jag är gift och har en liten flicka.
- Hur gammal är flickan?
- 1½ år.
- Kommer flickan och hunden bra överens med varandra?
- Ja, dom leker med varandra.

Är husse eller hunden fulast?
Jag vet ej, dock är hunden kulast.

- Kan det ej tänkas att flicka under leken sliter i hundens päls eller på annat sätt gör hunden illa?
— Nej! Hon gillar jycken och jycken henne.
— Är även herr B:s hustru hundvän?
— Ja, det är hon.
— Hur många trappor upp bor herr B.?
— Tre trappor.
— Det var väl högt upp. Egentligen tillåta vi ej att innehavare av hundar bor högre än två trappor då det

skulle kunna tänkas att hunden vid behov att kasta sitt vatten plågas att »hålla sig» onödigt länge.

— Jag går ut med jycken så fort den visar tecken att vilja ut.

— Ja, detta låter ju i det stora hela ganska lovande för hundens vidkommande, varför jag beslutar att avskriva herr B:s skatt.

— Tack så mycket. Det var vådligt snällt.

— Jo, det var sant, använder herr B. sprit?

— Ja i någon mån.

— Det kan alltså ej behöva befaras, att herr B. kommer hem berusad och låter det dåliga ölsinne, varmed herr B. eventuellt kan vara utrustad, få sitt utlopp mot hunden?

— Nej!

— Jag såg dock en sak hos polisen angående —

— *Ja, det var länge sen!* En 8—10 år. Och nu är jag ju gift —

— Ja visst ja, herr B. är ju gift nu. Ja, tack så mycket då, herr B.

— Ja, tack så mycket!

*

Några dagar senare. Det ringer i telefon.

— Är det herr B.?

— Ja, det är det.

— Det här är från kriminalpolisen. En bekant till er har haft en er tillhörig hund med sig till Eskilstuna. Och nu har denna eder hund bitit en flicka, som är mycket svårt skadad.

— Ja men hunden är ju inte min.

— Herr B. står i alla fall i ansvar för djuret.

Nu råkar B. höra några fnissningar i andra änden av tråden, varför han drar örönen åt sig och kommer i ett slag underfund med hela bäget. Aha, hela historien är alltså ett grovt skämt och han utbrister:

— Nä, nu kan det vara bra med de här skojet — djäkla Björkman!

Dr—e.

Avel

Avelsproblemet diskuteras f. n. ganska livligt inom kennelkretsar. Man resonerar hit och dit; man utser avelsråd samt avhåller utställningar m. m. Detta är nog gott och yäl, men man bortglömmer dock det viktigaste, den personliga ansvarskänslan baserad på kärlek för uppgiften och den ras man företräder.

Våra tätt återkommande utställningar äro avsedda att utgöra en värdeämätare för huru långt avelsarbetet fortskridit och på vilket sätt detta bedrivits. Till prisdomare å dessa utställningar kallas ganska ofta utländska, väl skickade kynologer. Det är alltid lärorikt och intressant att taga del av dem uppsatta berättelser över verkställd bedömning.

Svenska Schäferhundklubben hade till sin utställning i Stockholm den 8—9 september 1934 kallat en av Tysklands skickligaste schäferdomare, d:r Arnold Rassow, Stettin, som över verkställd detaljgranskning av de utställda hundarna sände klubben en prisdomareberättelse, som på grund av då rådande omständigheter endast delvis publicerats.

D:r Rassow skriver bl. a.:

Vid en avelsutställning med kvantitativt stor anslutning är det alltid lärorikt att göra en översikt, enär dessa tal — använda med nödvändig försiktighet — möjliggör bedömning av hela uppfödningens standard. Anmälda voro 77 hundar. Dessutom uppvisades ytterligare tvenne starkt anlitade avelshundar med en del av deras avkomma. Vid

bedömningen fattades av de 77 djuren 4 stycken. En hanhund blev icke bedömd, enär han hade fullständigt överbett. Av de återstående 72 bedömda hundarna erhöilo 30 st. 1:a pris, 30 st. 2:a pris och slutligen 12 st. 3:e pris. I och för sig är resultatet tillfredsställande, enär jag kunde placera 40 % som goda genomsnittshundar, 40 % som stående över den genomsnittliga standarden och endast 20 % (incl. de felande djuren) som mindre tillfredsställande.

Anmärkningsvärt förefaller detta resultat i alla fall mig, enär hanhundarna verkade jämnare än tikarna, och förklaringen saknas inte. Jag har det intrycket, att våra nordiska schäferhundvänner hos tikarna lägga huvudvikten vid linjernas skönhet och eleganta former. Detta anser jag emellertid som ett fel, ty vi måste ha muskulösa och till sin konstitution starka brukshundar, kraftiga mödrar. Ävenså hos den yngre generationen måste redan hos ungdomen ansats till en kraftig kroppsbyggnad kunna spåras. Vid bedömningen kan man t. o. m. ha överseende med smärre fel i bakkroppens linjer, om hundens främre del har fullt korrekta proportionen, och bröstet verkligen, och icke skenbart, är djupt och tillräckligt brett. I bröstkorgen ligga de livsviktiga inre organen, hjärta och lungor. Ju rymligare bröstkorgen är och ju längre bak revbenen räcka, desto djupare blir hundens bröstandning och desto större hans uthållighet även i den skarpaste gångart. Även måste halsens övergång till bröstet vara tillräckligt bred. Läro-

rik i detta avseende var en tik, vars hela kroppsbyggnad var typisk han-hundsaktig, under det att endast hennes huvud och hals förrådde hundens kvinnliga kön.

Hanhundarna voro i allmänhet tillräckligt kraftiga, dock skulle jag vilja råda de svenska uppfödarna att ge akt på att hundarnas längd b'ir tillräcklig och även att musklerna bli fullgoda. Bland de med andra pris belönade hanhundarna funnos nämligen en hel del, som ifråga om längden voro i knappaste laget.

En tydlig brist, som i synnerhet visade sig hos hanhundarna var olika tandfel. Av de 72 bedömda hundarna måste jag anmärka på tänderna hos åtta hundar och två tikar. Med andra ord 14 % av alla framförda hundar hade fel på tänderna. En hanhund hade fullkomligt överbett, en annan hade en första ansats till samma fel och en tredje hade rachitiska tänder. Hos fyra hundar och två tikar fattades några tänder samt hos en hund fattades åtskilliga.

Lärorik var även den sammanställning, som jag ur släktsynpunkt gjorde över de hundar, som hade tandfel. Hanhunden Lord vom Wittenberge, 415 FF, har jag redan för några år sedan bedömt på en utställning och antecknade då i min domarebok, att Lord hade något litet ansats till överbett och i det hela taget ett mycket finskuret huvud, därtill kommer även något för raka bogar och överarm och ett, visserligen tillsynes djupt, men tämligen platt bröst och inätvridna armbågar. Tjugosju ättlingar, nitton söner och åtta döttrar, till denna hund voro på denna utställning och bland dessa fanns det börjande överbettet, de rachitiska tänderna, två fall, där några tänder saknades och slutligen det fall, där många tänder fattades. Den ena av hans söner med några felande tänder hade i sin tur en son och en dotter på utställningen, och denna son visade sig även sakna prämolarer. En fortlöpande kedja: »farfar, far och son!» Optimisten kallar detta sakförhållande en tillfällighet. Näst efter Lord är som avelshund champ. Segerbos Graff, 346 BB, mycket använd. Efter honom visades på utställningen sex hundar och tre tikar, två av dessa med tandfel. I procent alltså det samma som hos Lord. Även efter Graff fanns i andra generation ett fall, där prämolarer saknades. Alltså återigen kedjan: »farfar, far, dotter. Svarar optimisten även här: *tillfällighet?*

Segrare bland hanhundarna blev Ramonas Toy, 10 HH, en 1½ år gammal verklig schäferhund, torr och välbyggd, som redan trots sin ungdom har en helt fast och välsluten kropp. Hans rörelser äro lätta och lekande, och han visade icke ringaste trötthet, trots det att jag avsiktligt lät båda segrarklasserna länge och väl gå runt i ringen i det heta, torra vädret, där det inte fanns någon skugga. Andra pristagaren blev Kraftenbergs Fajo, 1503 GG, 3½ år gammal, han äger kanske ännu större skönhet i linjerna än Toy, dock har han mindre massa och hans muskler äro inte så välutvecklade. Längre än till trea i regrareklass nådde Tor av Fenrisulven, 770 HH, icke, enär han är lätt överbyggd. Fjärde pristagare blev Pampas av Barrsäter, 140 GG. Han är kanske den kraftigaste av dem alla, men visar någon svaghet i ryggen.

Bland tikarna var det Alpåsens Bonny, 148 GG, och Lordy Excelsior, 1350 HH, som kämpade om segerpalmen. Bonny, redan 4 år, är mycket kraftig och harmoniskt byggd, har ett utmärkt uttryck och är trots flera valpkullar ännu helt fast i ryggen. Lordy, bestickande, elegant, ungdomligt tjugande, men för sin höjd står hon ifråga om bredden på gränsen. Jag avgjorde där-

Champion Monahells' Dou-Dou med valpar e. Champ. Greif på lantstället Rosenvik, Blidö, sommaren 1935.

för valet till Bonnys fördel. Den tredje blev Segerbos Tessian, 1506 GG, en kraftig, harmonisk avelstik med tyvärr litet för raka knävingar, och slutligen blev Disa av Fenrisulven, 768 HH, en ännu mycket ung, men ädel tik nr 4.

Det vill synas som om Lord och Segerbos Graff till största delen behärskar hela aveln. Är det rätt? Vi äro uppfödare av en brukshundsras och måste ha ögonen öppna för två saker: karaktär och kroppsbyggnad. Det ena lika viktigt som det andra. Den goda karaktären hos brukshunden är den naturliga förutsättningen för vår avel, men det ges dock säkerligen i Sverige tillräckligt många hundar med god och fast karaktär och som även i fråga om kroppsbyggnaden tillfredsställer alla anspråk. Som uppfödare måste jag naturligtvis söka efter sådana hundar, och jag får inte på grund av tillfällig motgång förlora modet. Jag får blott icke tro, att varje kull skall ge mig 50 % utställnings-segrare. Måste då verkligen alla tikar betäckas av en och samma hanhund? Det är dock icke alls nödvändigt, att min blivande kulls fader tillhör pristagarna på senaste utställning. Ju flera hundar, som — naturligtvis med viss försiktighet — komma till användning i aveln, med andra ord, ju bredare bas rasens avel kan läggas, ju bättre.

Rassow.

Alpåsens Bonny död

Alpåsens Bonny, 148 G. G., en av våra mera kända avelstikar har dött på grund av hjärtfel. Bonny, som tillhörde Kennel Corona, äg. distriktsförmän Arvid Olsson, Stockholm, erövrade på Svenska Schäferhundklubbens utställning hösten 1934 1:a pris i segrarklass, certifikat, hederspris samt Verein Für Deutsche Schäferhunde (SV) stora silvermedalj. Bonny har aldrig lämnat en utställning oplacerad.

ETT MEDDELANDE.

Då flera klubbkamrater vänt sig till mig med förfrågan varför icke till sekr. insända meddelanden blivit besvarade under de senaste två månaderna, får jag härmed förklara, att detta har sin orsak i att från obehörigt håll åtgärder vidtagits i syfte att tillskansa sig min post. Dessa brev ha sålunda icke kommit mig tillhanda, utan hamnat på obehörigt håll.

Med anledning härav får jag därför uppmana de klubbkamrater, som tillskrivit mig och av ovannämnda anledning icke fått svar, att åter tillskriva mig.

Stockholm i dec. 1935.
Sigfr. Sund.

Prisdomarberättelse

från Svenska Schäferhundklubbens skyddshundstävling i Södertälje.

Söndagen den 6 oktober 1935 i arla morgonstunden samlades en del morgonpigga schäfervänner utanför Åhlén och Holm. Det var en strålände höstmorgon med sol och vackert väder. Vad var männe å färde? Jo, det skulle avhållas en skyddshundstävling i Södertälje och i anledning därav skedde samlingsen. Och så småningom avgick en buss till bestämmelseorten medförande nervösa (?) tävlande och glada åskådare.

Resan gick lyckligt och så voro vi vid resans mål — avdelningens utmärkta sportstuga, där vi mottogos av klubbkamraterna på orten med ett hjärtligt »hej!»

Strax efter voro vi klara att begynna en spännande tävling, som började med spårning. Denna förnäma del av programmet blev dock icke så bra, som man önskat. Hur skulle det sett ut och vilket resultat sade det blivit, om spår föremålet legat — låt oss säga — cirka 10 meter från utgångspunkten i stället för nu 500 meter. Troligen hade följdén blivit den, att de flesta hundarna inte funnit något föremål. Åtminstone inte vid första påsläppet. Så gott som alla hundarna gingo nämligen ut på ren måfå. Lär hundarna att från början liksom riktigt suga sig fast vid spåret. Här kunde man få bevittna fall, då en hund från utgångspunkten rusade iväg långt på sidan om spåret och först sedan han tillryggalagt ett hundratal meter stövade reda på spåret, som han sedan följde tämligen noggrant. Hur skulle det vara om man vid en kommande tävling angav endast utgångspunkten och således ej spårets riktning? Föraren skulle då bli nödsakad att övertyga sig om, att hunden funnit spåret, innan densamma släpptes iväg.

Sakstövningen, som följde på spårningen, blev ej heller så lysande. T. o. m. gamla »ringrävar» funno inget föremål, och ingen hund fann mer än ett sådant, trots gott sök.

Appellen var i det stora hela god. Likaså manarbetet. Visserligen funnos exemplar, som beto på tok för mycket. Angreppet skall givetvis vara effektivt, men det är minst lika viktigt, att hunden upphör med sitt angrepp, då figuranten icke hotar föraren.

Vi kunna, trots all kritik, vara synnerligen nöjda med vårt hundmaterial och våra hundförare, som utveckla en glänsande energi och dito sportmannaanda, som är minst lika viktig som de goda tävlingsresultaten. Vi skola kunna vinna eller förlora en tävling och ändå vara lika goda kamrater.

Och så till detaljgranskningen av varje hund:

VARGAMORS POJK; äg. och förare E. F. Andersson, Stortorp, missade sakstövningen. Gott spårarbete. En jämn och för övrigt säker tävlingshund. Hans värsta konkurrent, champ. Fjällvargens Kickan, var opasslig och ställde inte upp. — 258 2/3 poäng. I pris och Hederspris.

SIDAR, äg. och förare E. Lövgren, Södertälje, är en trevlig hund, som var utmärkt i appellen. Gott skyddsarbete, men svagt ståndskall. Mindre övertygande spårning. Fann endast ett föremål under sakstövningen. — 244 1/2 poäng. — 2 pris och Hederspris.

Champ. RAMONAS TOY, äg. och förare Åke Engström, Sthlm, var ojämn i appellen, men utförde ett mycket gott skyddsarbete. Ej systematisk sakstövning med resultatet inget föremål. God spårning, men väl hög fart i början av spåret. — 236 poäng. — 3 pris och Hederspris.

CHANG, äg. och förare Elis Olsson, Södertälje, var ej fullt genomarbetad i appellen. Utmärkt skyddsarbete. Spårade med snälltågsfart och fann föremålet först vid tredje försöket — spåret då cirka 1 1/2 timma gammalt. Blott ett föremål under sakstövningen — svårdirigerad. — 231 1/3 poäng. 4 pris och specialpris.

BOY, äg. G. Axner, Sthlm, förare E. Sjögren, Enskede. Gott appellarbete, men sämre skydds-dito, där han bet för mycket efter överfall och ställande av flyende. Startade sakstövningen med ett skall. Trots god stövning inget föremål. Slarvade under spårningen, som Boy startade på måfå, men avslutade med fullgott arbete. — 231 1/3 poäng. 5 pris och specialpris.

RINTY, äg. och förare Klaes Andersson, Hagalund, förlorade som vanligt 18 poäng genom att lämna sin plats under platsliggande i grupp. I övrigt god appell och dito manarbete. Utmärkt spårning, men blott ett föremål under sakstövningen. — 229 poäng.

Samtliga nu uppräknade hundar tävlade i segrareklass. Enda hund i öppen klass var:

NICKE, äg. och förare G. Gustavsson, Åkeshov, är ännu litet sprallig och därför något ojämn i appellen. Svagt ståndskall, men eljest gott skyddsarbete. Inget föremål under sakstövningen, som var svag. Däremot gjorde Nicke, trots hög fart, ett gott spårarbete. — 171 poäng. I pris och Hederspris.

Så var denna utmärkta tävling till ända och vi kunde samlas för att i sportstugan vila ut efter en ansträngande dag. Södertäljedamerna hade också visat sig på styva linan och iordningsställt en förtjusande lunch, som avåts under gemytlig stämning. Tal höllos och alla voro vi ense om att arbeta och föra den SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN framåt.

Till mina meddomare, Pelle Sundqvist och Axel Hellgren, tävlingsledaren, Calle Nygren, spårläggarna m. fl., jag höll på att glömma fullmäktige, Gunnar Ekstedt, ett hjärtligt tack för gott samarbete. Till damerna mitt särskilda tack.

Så återvände vi i den abonnerade bussen till Stockholm under sång och skratt. På återseende.

Sigfr. Sund

Dressyrproblemet

Man diskuterar både man och man emellan samt i pressen om varför chäferhunden visat sig så opålitlig och farlig. Det vanligaste försvaret från schäferhunds-ägarehåll går ut på att det i de flesta fall rör sig om degenererade eller oädla hundar. Men klagomålen hava förekommit så

rikligt att det förefaller mig som om schäferhunden i allmänhet även den med god härstamning och utan lynesdefekter, ofta skulle göra sig skyldig till dåligt uppträdande. Varpå skulle då detta bero.

Schäferhunden är enligt min uppfattning den mest lär-

aktiga och arbetsvilliga av f. n. använda brukshundar. Rätt uppfostrad kan han bli idealhunden, men dåligt uppfostrad en fara. De flesta sakkunniga dela helt säkert denna min uppfattning. Den som i likhet med undertecknad varit i tillfälle följa de uppvisningar och tävlingar, som hållits under senare år, ha helt säkert också kunnat konstatera, att hundarnas dressyr, vad det gäller tävlingsprogrammet, icke på någon punkt varit antastbar. Men är detta verkligen allt vi vilja nå fram till? Är tävlingsprogrammet tillräckligt omfattande för att garantera att en i detta skicklig hund alltid är väluppfostrad. Svaret måste tyvärr bli negativt. Nå, vad fattas då?

Jo, den personliga kontakten mellan husse och hund. Programmet är till den grad indrillat, att hunden lika väl som ägaren vet vad som skall komma härnäst. Men sedan en hund väl lämnat tävlingsbanan, hur uppför den sig då? Vid en tävling för någon tid sedan var jag vittne till att nästan samtliga hundar, som icke voro i arbete skällde och gormade värre, trots att de voro uppkopplade vid ägarens sida. Dessa försökte inte ens få dem tysta. Men tävlingsmomenten kunde dessa hundar utantill.

Ju intelligentare och lättlärdare en hund är dess lättare har han också att tillägna sig av oss icke önskvärda egenskaper och skaffa sig olater. Att dessa komma till synes beror ju på att hundägaren icke varit tillräckligt uppmärksam eller också att han saknat de egenskaper, man måste fordra av en god hundsportsman. Enligt min mening räcker det på långt in, att hundägaren har tävlingslustan i blodet. Han måste även besitta förmågan att omsätta övningarna i dagliga livet. En tävling är visst inte till för att vid ett visst tillfälle framvisa en i vissa stycken drillad hund, utan meningen med densamma är att de moment, vari hunden prövas, skola vara stickprov på om ägaren i sin dagliga samvaro med hunden kan behärska honom vid alla tillfällen i tjänst eller privatliv.

Jag har kommit till den erfarenheten, att man bäst behärskar sin hund genom en tip-top linförlighet, ty i denna fordra vi ju den mest skärpta uppmärksamhet från hundens sida och hunden lär sig ge akt på vår minsta vink. Det säger sig självt, att vi ha den största nyttan därav i vårt dagliga umgänge med hunden. De övriga appellmomenten sättande, plats och inkallning hava ju även sitt stora värde som lydnadsprov men äro baserade på just linförligheten. De övriga appellmomenten äro ju mer eller mindre färdighetsövningar. Mandressyren undergräver ofta appellen. Den, som går in för den med en slarvig

eller dåligt underhållen appell, kan enligt nuvarande prövningsordning väl komma högt upp på prislistan, men hunden kan lätt bli till fara för omgivningen, ty halva, ja, nästan hela mandressyrsprogrammet går ut på att hålla hunden i stridshumör mer eller mindre tyglad av appellen. Vår nuvarande prövningsordning har enligt min uppfattning det felet, att den premierar färdighetsövningar och mandressyren för högt i förhållande till de rena appellmomenten, linförlighet, fritt följ, sitt, plats och inkallning, och det är mycket naturligt, att en hundägare då ägnar dessa mindre intresse. Vad spelar det för roll för den tävlande, om han får några poäng mer eller mindre i linförlighet och fritt följ, då i dessa den högsta poängsiffran endast blir 18 poäng mot hela programmet 336 vid full betygsättning. Något betyg får man ju alltid i dessa saker även om hunden icke visar sig vidare följsam. Detta synes mig vara att behandla appellmomentet allt för styvmoderligt. I stället borde man ge höga poäng i linförlighetsmomenten för att få hundägarna att ständigt hålla sina hundar i stark appell, ja, jag går så långt, att ingen hundägare borde få tillåtas få lära sin hund skyddsarbete, förrän den uppnått ett mycket högt betyg i nämnda moment.

En annan sak, som i detta sammanhang bör påpekas, är att hundägarna i de allra flesta fall inte lära sin hund ögonblicklig lydnad vid vilken övning det än vara månne. Huru många kommandera väl blott en enda gång? Rannsaka Er själva och pröva om Ni med tyst framsagt kommando kan få ordern snabbt utförd. Om inte brister det på en punkt, som är av allvarligt slag. Kom ihåg, att en hund, som varit aldrig så skicklig i ett visst moment, i likhet med oss själva glömmar bort det inlärdade, om det inte underhålls. Det finnes ett ordspråk, som säger att »när ordet är sagt skall gärningen vara gjord». Detta vill jag rekommendera i åtanke, när det gäller vår hund, särskilt om denne är dresserad till vårt försvar.

I det dagliga livet får ingen hundägare uppträda så nonchalant mot den övriga allmänheten, att hunden får för stora rättigheter. Lär därför Er hund att inte taga till tänderna eller på annat sätt gå »handgripligt» till väga annat än på order, och sådana order bör man vara mycket sparsam med. Det är dock husse som ytterst får bära ansvaret för hundens beteende, men om någon eller några hundägare uppträda ansvarslost kan lätt en hel ras och i detta fall den absolut bästa råka i vanrykte.

Eric Sandstedt.

Prisdomarberättelse

från Svenska Schäferhundklubbens tävling i Göteborg den 13 okt. 1935

SEGRARKLASS.

Katja 1254 H. H. äg. Karl Eric Boman, Lerum.

Ett lugnt och väl utarbetat spår i hård vind. Snabbare avlämning önskvärd. God sakstövning, men för långsam. Appellen god, men genomgående något för långsam. Skall först efter upprepade kommandon. Hoppas lite tungt över häcken samt stöter. Kröp 1 meter vid platliggandet. Svagt ståndskall på figuranten. Släpper först efter kommando vid överfall. Ställande och återkallning bra. Svag bevakning.

Vid skottfasthet viker hunden, när föraren springer fram. — 223 $\frac{1}{3}$ poäng.

Katscha 1733 J. J., Evald Bengtsson, Gbg.

Bra utgång på spåret, men gick slutligen över på ett annat spår, som lagts av samma person och kom med fel föremål. Bra sök på sakstövningen. Appellen god, men dock svag i skall, kröp en meter vid platsliggande samt stötte i häckhoppet. Figurantarbetet på gott och ont. Ut-

märkt skal och tran sport. Svagt överfall och ställande av flyende fig Svag bevakning och noll i skottfasthet. Ej godkänd. — 196 poäng.

Grassie 205 J. J. Egon Törnberg, Sävedalen.

Utmärkt spår. Litet slö vid sakstövning och sökte ej över hela området. Bra appell, men något långsam i läggande samt svag i platsliggning. Gick ett 10-tal meter, men återvände till sin gamla plats. Genomgående bra figurantarbete, men litet långsam i återkallande samt mycket svag i bevakning, föraren kommenderade hunden, bet den stillastående figuranten. — 257 $\frac{2}{3}$ poäng.

Danko av Ringön, äg. Kjell Michaelsson.

Började med att missa spåret. Svag sakstövning, inget verkligt intresse, 2 föremål. Genomgående dålig appell, slarvade i vändningarna, satte sig ogärna. Lade sig långsamt, svagt skall först efter flera kommandon, trampade i häcken samt vägrade plankhoppet en gång. Något bättre i figurantarbetet, men gick föraren till mötes efter ståndskallet, svag bevakning av figuranten samt mycket tveksam vid skottfasthet. Lovande hund, men ännu ej färdig. — 169 $\frac{2}{3}$ poäng.

Tell 1721 J. J., äg. Georg Karlsson, Gbg.

Bra spår, men rusade för mycket i början. God sakstövning med två föremål. Ganska god appell, dock litet slarvig i linförighet och fritt följ. Mycket svagt skall, ville endast skälla under språngmarschen och då bara en gång. Bra apportering, fritt hopp och klättherp. Bra figurantarbete med utmärkt bevakning och skottfasthet. Går litet för långt fram under transporten och är något tveksam vid återkallande. — 241 $\frac{2}{3}$ poäng.

Key 1469 J. J., äg. Eric Dahlgren, Kvilängen.

Bra spår, men rusade en aning. Vid återgången släppte han apporten för att dricka. Slarvig avlämning. Sakstövningen bra med god fart. Medelmättig appell med noll i platsliggning, långsam i linförighet, fritt följ samt sättande och läggande. Bra revir, men hoppade upp på fig. Nafsade under transporten samt var litet tveksam vid ställande, återkallning och bevakning. Mycket svag skottfasthet. Bet först vid tredje skottet. — 217 poäng.

Teddy 229 J. J., äg. fru Magda Steen, Gbg.

Bra spår och bra avlämning. God sakstövning, 2 föremål. Uppmärksam och god appell, men svag i platsliggning, kröp ett par meter. Bra revir men svagt skall. Transport och överfall bra. Bevakningen blev en nolla, när Teddy bet stillastående figurant. Sprang sedan och såg efter »Matte». — 241 $\frac{2}{3}$ poäng.

Aje 965 J. J., äg. Göte Berglund, Gbg.

Bra spår, men rusade i början. Gott sakstövningsarbete. Appellen ganska bra, men svagt skall, kröp vid platsliggningen samt stötte i häcken. Svagt figurantarbete med noll i både ståndskall och transport. Återkallningen var omöjlig att bedöma, när hunden genast lämnade figuranten efter ställande. Bevakningen bra till en början, men Aje lämnade sedan figuranten för att titta efter föraren. — 209 $\frac{2}{3}$ poäng.

Rippo av Ringön 1145 G. G., äg. Herbert Thorén, Sävedalen.

Lugnt och bra spårarbete efter första påsläppet, men tap-

pade spåret mot slutet. Andra påsläppet gick bättre, men Rippo släppte apporten en gång. Långsam avlämning. God sakstövning, 2 föremål. Bra appell, men lade sig något långsamt och stötte något i häcken. Svagt skall på figurant, gick föraren tillmötes. Transport och överfall bra, men släppte ogärna fig. efter ställande. Bet stillastående fig. vid bevakningen, annars bra. — 254 poäng.

Buck, äg. Herbert Karlsson, Tranered.

Rusade för hårt på spåret. Sakstövningen gick med bra fart, 2 föremål. Litet lekfull och slarvig vid linförighet och fritt följ. Skall först efter upprepade kommandon. Övriga appellmoment bra. Bra skall, när han fann figuranten, men såg efter föraren. Skällde i ett under transporten. Lämnade fig. efter ställandet. Svag bevakning. Buck lät sig påverkas av fig. — 228 $\frac{2}{3}$ poäng.

Troj 916 K. K., äg. H. Andersson, Mölndal.

Rusade vilt på spåret efter första påsläppet. Det såg ut som om Troj letade efter fig. Dåligt rastad, naturbehov. Efter tredje påsläppet kom Troj med rätt föremål. Slarvig sakstövning. Naturbehov. I appellen tycktes Troj ha sin uppmärksamhet riktad på något annat, än vad föraren önskade. Kanske »husses» bil var parkerad för nära? Fattar i kulan vid apporteringen samt ville ogärna taga metall. Vägrade återhopp över planket en gång. Litet piggare figurantarbete med utmärkt skall, men såg efter föraren. Svagt ställande, men övriga moment bra. — 200 poäng.

ÖPPEN KLASS:

Ruff, äg. Wendel Larsson, Jonsered.

Avvek från spåret och tog fel föremål. Efter tredje påsläppet rätt föremål. Långsam avlämning. Ointresserad sakstövning, 2 föremål. Genomgående medelmättig appell med svagt skall, kryper vid platsliggning, trampade i häcken samt vägrade plankhopp två gånger. Bra ståndskall på figuranten. Skällde på domarna. Svag i ställande, biter ej fig. Återkallning först efter flera kommando. Ännu ej färdig. — 175 $\frac{2}{3}$ poäng.

Tanja, äg. Egon Häggman, Jonsered.

Svagt spår med dålig fart(?) Föraren kommenderade hunden upprepade gånger »spår apport» under det hunden var ute på spåret. Ett påsläpp och rätt föremål. Mycket slö sakstövning, 2 föremål. Tur! Mycket slö och ointresserad appell med noll i skall och övriga moment knappt godkända. Genomgående bättre figurantarbete, men saknar ännu tillräcklig stadga. — 175 $\frac{2}{3}$ poäng.

Heij, äg. Gösta Johansson, Gbg.

Vägrade spåra. Fann ett föremål under sakstövning och tyckte tydligen, att det räckte, vägrade att gå ut mera. Medelmättig och långsam i appellen med svagt skall och tramp i häcken. Ganska bra figurantarbete, men dock svag i bevakning. Saknar tillräcklig stadga. — 164 $\frac{1}{3}$ poäng.

NYBÖRJARKLASS.

Tell, äg. Harald Karlsson, Jonsered.

Bra spår, men Tell rusade något i början. God avlämning. Svagt sakstövningsarbete, ett föremål. Svag appell, otränad. Drager sig efter vid linförighet och fritt följ. Ovillig vid sättande och läggande. Slarvade vid apporteringen och trampade i häcken. Bra skall på figuranten, skällde även en gång på domarna. Svag i ställande. Återkallande och bevakning. Mycket tveksam i skottfasthet.

Annu ej färdig. Blir nog bra med förståndigt arbete. — 163 poäng.

Kickan 909 K. K., äg. Morgan Engström, Gbg.

Gick fel på första spåret efter första påsläppet. Blev störd av en massa personer, som gingo över spåret. Fick nytt spår, som utarbetades bra, men hunden gick över föremålet. Två föremål på sakstövningen. Lovande appell för att vara nybörjare. Ganska gott figurantarbete, men saknar stadga. Blir bättre. — 187½ poäng.

Sickan, äg. Bertil Karlsson, Gbg.

Tre påsläpp på spåret utan resultat. Svag sakstövning, gick ogärna ut, 2 föremål. Ej tillräckligt tränad i appellen, noll i platsliggning och klättheropp. Mycket svagt i skall och häckhopp. Svagt arbete på figuranten. Ingen fasthet. Med mera träning blir det nog bättre. — 121½ poäng.

Dixie, äg. Einar Bengtsson, Gbg.

Lugnt och bra spår, men stövade en aning i början. Viligt arbete på sakstövning, men haltade, 2 föremål. Ganska god appell, men tiken lite generad av sin skada i tassen. Efter skall på fig. gick hon föraren tillmötes. Transport och överfall bra. Litet oviss vid bevakningen, men har god uppfattning om momentet. Lovande hund. — 205 poäng.

Till övriga prisdomare herrar Erhard vid Sandberg får jag härmed framföra ett för gott samarbete.

Göteborg den 11 nov. 1935.

Arne Wallin.

Ovanstående tävling, som var förlagd till Lexby Mader, Kåhög, var i allo lyckad. Vår energiska arbetskommitté, som är sammansatt av herrar Thorén, Sävedalen, Boman, Lerum och John Eriksson, Göteborg, har gjort ett storartat arbete för att allt skulle gå i lös. De tävlande voro påpassliga och visade den verkliga sportmannaandan. Såsom tävlingsledare fungerade vår värderade avdelningsordf. Eric Jakobsson.

Till den efter tävlingens slut å Restaurant Colden anordnade supén med prisutdelning hade samlats ej mindre än ett 40-tal (!) medlemmar, som trädde dansen till kl. 2 på natten.

En munter fest med god ordning och gott kamratskap.

Arvid Saxling.

Fullmäktige.

Må det nya året bli lika gott som det tilländalupna och ännu framgångsrikare.

Red.

Snajdarn Mellbom sig en jycke köpte, som till Bollnäs for — och löpte

En barndomsvän till mig har en fin hund, en sån där hund som har stamträd. Han frågade mig om jag ville följa med på en bussresa till Bollnäs. Det skulle bli hundutställning där. Det var i somras. Resan skulle för mig bli endast ett nöje, förklarade han, den kostade endast 10 kr. Jag lovade till slut att följa med, sedan min vän Mellbom beskrivit den rymliga, bekväma buss, med vilken vi skulle företaga resan.

På lördag infann jag mig som var bestämt. Även Mellbom var punktlig. Jag såg honom komma på perrongen i sällskap med sin stamhund. Vi skakade tass (Mellbom och jag) och sedan gick vi till Ringvägen. Där fanns redan en hel del hundar och hundägare, och fler skulle det komma. Jag litade ännu på jättebussen, den hade inte kommit än. Där kommer bussen, sa Mellbom. Ja, det var den bussen, men inte tyckte jag den var jätte precis.

Vi stuvade in oss, och jag förstod redan nu, att resan inte skulle bli alltför angenäm.

Vi är nu på väg.

— Kan inte din hund ligga på golvet? föreslog jag. Det är nog trångt på sätet ändå.

— Det är ingen hund, det är en tik, sa Mellbom.

— Ja men det hindrar väl inte?

— Jo, hon löper.

— Det är ju för dj—gt att ta me en hund som löper, röt en gubbe i ett hörn.

Vad har han med det att göra, tänkte jag, hon kan väl inte löpa så långt här i bussen.

Mellboms jycke tycktes vara resans primadonna. Vi hade fullt schå att hålla närgångna hundherrar på avstånd.

När vi åkt halva natten stannade bussen. Vi skulle nu

Ur »Rotohispan», Rotogravyrs personalklubbs festskrift 1935

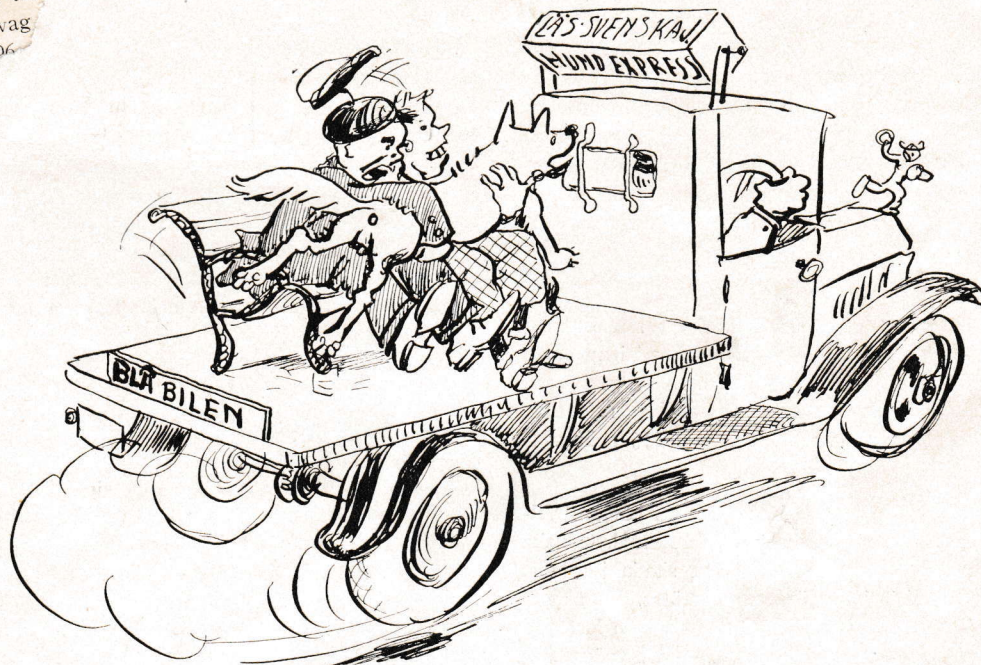
av och vädra oss. Mellbom, jycken och jag avlägsnade oss en bit från bussen. Jag gick upp i skogen. Det var nästan kolsvart. Medan jag var i skogen, hörde jag att det kom folk på vägen nedanför. Det var Mellbom, som nu började ropa på mig flera gånger innan jag var klar att komma ned på vägen.

Vi stuvade in oss igen. Färden fortsattes under allmän tystnad, ibland avbruten av någon hund. Våra grannar mitt emot oss hade hela tiden låtit mig förstå, att det inte var

Med anledning av ett av veterinär Isak Carlin utsänt cirkulär, innefattande bl. a. en s. k. »revisionsberättelse» undertecknad av förre bokbindaren Henry Elbling och fru Lisa Philipson meddelar Svenska Schäferhundklubbens styrelse, att detta skett på nämnda personers initiativ. Påståendena att detta skett i samarbete med Svenska Kennelklubben äro sålunda icke riktiga.

Vad beträffar frågan om associationen, som på grund av veterinär Carlins ingripande hos Svenska Kennelklubbens styrelse tillfälligt upphörde, kommer den att behandlas vid Svenska Kennelklubbens nästa styrelsesammanträde. Det förtjänar framhållas, att något beslut om associationens upphörande aldrig offentliggjorts av Svenska Kennelklubben. Då det meddelats oss att vissa krafter äro i rörelse för att »gå splittringens väg» och bilda en ny klubb under förmenande att detta skulle ske i samförstånd med Svenska Kennelklubben, önska vi meddela att från sagda moderorganisations sida försäkrats oss att så icke är fallet.

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

Mellboms jycke uti bilen visar riktigt löparstilen.

någon sällskapsresa i vanlig mening utan helt och hållet anordnad för hundar. Mellboms jycke började bli trött, och Mellbom föreslog att hon skulle få ligga på våra knän för att få vila ut ordentligt. Jag förklarade då, att jag inte ville ha mina kläder förstörda, och så kände jag mig själv inte något vidare utvilad utan tvärtom.

— Ja, men du förstår väl, sa Mellbom, att det är huvudsaken att jycken är utvilad när vi kommer fram, så att hon kan visa den verkliga stilen, annars har man ju ingen chans att placera henne.

Ja, så blev det, man måste ju visa förståelse för kulturen.

Det började ljusna nu och man talade om att det inte var så långt kvar. Mycket riktigt, efter ett par timmar började vi närma oss mera bebodda trakter.

— Vad är det nu, undrade jag, är vi framme?

— Jag vet inte, sa Mellbom, dom frågar visst efter vägen.

Jag tittade ut och såg då två smågubbar i bara skjortan tala med vår chaufför. Jag blev naturligtvis förvånad, nationaldräkt kunde det väl inte gärna vara. Jag tänkte på Bollbom då, han är ju inföding från dessa trakter, han hade säkert kunnat svara på den saken. Vi fortsatte igen, och det dröjde inte länge, förrän bussen åter stannade.

— Nu är vi framme, var det någon som sa, och det var vi verkligen. Vi lämnade nu bussen, medtagande våra väskor. Sedan jag borstat av mig det allra värsta, jag såg nästan ut som jag hade legat på landsvägen, slogo vi oss ner en bit därifrån. Till slut kom vi så långt att vi fick fram lite mat med tillbehör och man började känna sig lite bättre till humöret, men det varade inte länge. Vi måste snart packa ihop igen, för att komma i tid till utställningen. Framkomna dit var det först läkarundersökning (för hundarna).

Ja, här fanns det många underliga djur. Jag såg en som jag tror var utan ben, och fram och bak var han lika dan, men fram det var väl där halsbandet satt, förstår jag.

— Hör du Mellbom, hur länge tror du det dröjer innan det blir klart, så att vi kan gå ut å titta på byn?

— Ja, ja vet inte, men nog dröjer det ett par timmar innan det blir min tur.

Utställningen var i full gång nu. Där stod det två gubbar mitt i en stor inhägnad och gubbar, kärringar och hundar och Mellbom förstas stod i en halvcirkel en bit ifrån. Det hela gick till så, att de där gubbarna i mitten kommanderades de andra. Ibland fick dom gå, ibland springa. När en del var nästan utmattade, kommanderades halt. Sedan föstes de fram en och en, det vill säga hund och hundägare, och sedan var det att gå och springa härs och tvärs framför de där två gubbarna. De voro nämligen domare. Till slut fick paret gå fram till domana och få sin utmärkelse i form av en rosett att knyta fast på jycken. Mellboms jycke fick en blå rosett. Det var ett första pris.

— Får du inte mer än den där rosetten? frågade jag.

— Jo, jag får betala för att vara med.

— Är det klart nu?

— Nej, jag skall starta i öppen klass också. Det här var ungdomsklassen.

Vi träffade en hundbekant till. Hans jycke var syster till Mellboms jycke.

Snart började karusellen igen, och min vän fick en blå rosett till. Han hade något av stolthet i blicken och jag kunde inte undgå att gratulera honom.

— Hörru Mellbom, nu tycker jag att du kan vara nöjd, nu kan vi väl gå härifrån och få något att äta?

— Nä, det skall visst bli någon extra prisutdelning.

— Nä, vad fick du?

— En väckarklocka!

— Jaså, tyckte dom att din jycke såg så sömnig ut?

— Äh, nu skaru inte vara kvick.

— Nä men jag är hungrig.

Bollnäs hann vi inte se mycket av. Det är ju inte mycket att se heller. Bollbom kanske har en annan uppfattning förstås.

Hemresan är inte mycket att säga om annat än att den var värre än ditresan. Jag var så trött i huvudet så. Mellbom förstår nog att jag inte gör en sådan hundresa till.

Korsord

Svenska Schäferhundklubbens medlemmar få här ett korsord att sakstöva uti. Först öppnade riktiga lösning belönas med ett Nobelpris, stort kronor 5:—. Lösningarna insändas till redaktionen 110 Ringvägen IV tr., och på kuvertet bör man ange, att det innehåller »Schäferkorsord». Lycka till!

VÄGRÄTT.

1. Blir man ibland för hund.
5. Hundstjärnan.
8. En fin sådan bör en prisbelönt schäferhund ha.
12. Hälsobrunn i Svealand.
13. Stad med märkliga konstsamlingar.
16. Kan användas till bränsle.
17. Har ånyo blivit aktuellt.
18. Efter hund eller får.
20. Faller ut i Åresjön.
23. Får schäferhundens hörsel och syn ej vara.
24. Egenamn.
26. Fransk general, armékårchef under Världskriget.
27. Den.
28. Böra hundar i allmänhet ha.
29. Birger Sjöberg.
31. Sammanslutning för främjande av hundavel.
39. F. d. musiksignatur.
41. Lystrar vakthunden till.

42. Känt idrottsnamn.
43. En sådan har stor nytta av nr 55.
46. Utgav Svenska släktboken 1871—82.
48. Ö i Stockholms skärgård.
49. Art av örtsläkte.
52. Känsla.
53. Får inte hunden alltid gå.
54. Mindre vattendrag mellan två större.
55. En som tjänar stad och land, även trevligt sällskap ibland.

LODRÄTT.

1. Är nr 55 bl. a.
2. Medelpunkt.
3. Ingenting får hundar att lära sig.
4. Finare vävnad.
5. Kallades stundom Abrahams hustru.
6. Del av namn på filmhund.
7. Hundkoja.
8. Kan höras vida omkring.
9. Vattendjur.
10. Fågel.
11. Finnes ej någon på moderna hus.
14. Heter väl ingen tik.
15. Så dum, som denna anses vara, är väl ingen schäferhund.
18. Detsamma som slut.
19. Slott i närheten av Ekolsundsviken.
21. Avtagande.
22. Härstammar schäferhunden ifrån.
23. En av de Joniska öarna.
25. Förkortning i samband med siffra.
26. Motsatsen till nr 21.
30. Samlingsrop.
32. Präst i Israel.
33. Hälften av namn i december.
34. Dito av ö i Medelhavet.
35. Förkortning.
36. Före känd Ericsson.
37. Smakar nog hunden bättre än nr 49.
38. Anmaningsord.
40. Hamnstad i Norge.
42. Grekisk sagohjälte.
44. Är inte trevligt i hundpälsen.
45. Förkortning för engelskt mynt.
46. Blomställning.
47. Det var länge sedan nr 42 var med i någon sådan.
50. Så stavades nr 2 vid 1900-talets början.
51. Blir man även i sin hund.

Med energi och intresse övervinnes allt

Medlemmen i tyska schäferklubben Schneider är en person, som med fullt fog kan tala om viljans triumf. Han är bosatt i Saarbrücken och deltog i världskriget som vanlig soldat. Svårt träffad av en shrapnel i en drabbning fördes han till ett fältlasarett, där man emellertid tvingades att amputera såväl hans ena ben som hans ena arm. Med åren har han lyckats att uppträna sin förmåga att an-

vända sina konstgjorda lemmar så väl, att han numera kan tillfredsställa sin stora hobby som hundförare. Tillammans med sin hund Arno Keltensstolz uppträder han numera på de tyska tävlingsbanorna och har lyckats utmärkt.

Vi skulle gärna ha publicerat en bild av denne schäferentusiast, för vilken hindren äro till för att nedslås. Han

märkt skal och trä väl ha meriterat en sådan hedersbetygelse. Lyende fig Svags ansvarige utgivare, allas vår gemnsamme bland. — 19 Sigge Sund, skakar på huvudet och menar ke bara får syssla med att dela ut hedersbetygelser. Man måste också tänka på ekonomien. Och klichéer äro dyrbara grunkor.

Men vi få hoppas, att nästa nummer av tidningen Våra Schäferhundar skall få förberedas i lugn och ro, vilket som bekant nu på grund av kända förhållanden icke varit fallet. Och då skola vi se till att få så mycket annonser, att vi få råd att med en bild salutera kamraten i den tyska klubben.

Svenska Schäferhundklubbens vandringspris

Dentist K. Silows till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. herr E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Sigfr. Sunds till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. herr E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Gottfrid Axnérs till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Kennel av Barrsätters till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. herr E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Sigge Wettermarks till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. herr E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Södertäljeavdelningens vandringspris till Vargamors Pojk, 1546 F. F., äg. herr E. F. Andersson, Södertörns V:stad.

Göteborgsavdelningens vandringspris till Grassie, 205 J. J., äg. herr E. Törnberg, Sävedalen.

Fru Maja Hedströms till Morgan I, 918 G. G., äg. herr A. Eriksson, Sthlm.

Kennel Segerbos till Disa av Fenrisulven, 768 H. H., äg. Fru Olga Forsemann, Bromsten.

Svenska Schäferhundklubbens vandringspokal för bästa uppfödaregrupp till herr D. Svensson (Kennel Ramonas), Sthlm.

Litteratur

På Albert Bonniers förlag har nyligen utkommit en liten för envar hundägare säkerligen kärkommen bok, som är betitlad »Hundägarens Fick-kalender». Denna utmärkta publikation är redigerad av den kände domptören och författaren Eric Sandstedt, som utgivit dressyrboken »Jag och min hund». Handledning vid sällskapshundens uppföstran och dressyr.

Liksom denna sistnämnda bok är Hundägarens Fick-Kalender populärt avfattad och kan utan tvekan rekommenderas varje hundägare, som önskar en kortfattad handledning i konsten att göra det så trivsamt som möjligt för sin fyrfota vän.

För att ge denna tidskrifts läsare en liten inblick i kalenderns innehåll må här ett utdrag ur innehållsförteckningen göras.

Innehåll: bl. a. Appelldressyr—Lydnadsdressyr, Rumsnygghet, Linförlighet, Inkallning, Platsliggning, Stå, Sättande av hund, Sätt att kommendera och vokalbulär, Halsbandet, Kopplet, Kortfattade råd (inte mindre än 64 dylika),

Medlemsavgiften för 1936 kr. 6.— kan lämpligen insändas till klubbens postgirokonto 31 87.

Hundslagsmål, Badning av hund, Diet, Vitamintabell, Råd vid förgiftningar, Ingivning av läkemedel m. m. m. m.

Som synes innehåller kalendern just sådana råd och rön, som kunna vara varje hundägare till nytta. Priset är satt så lågt som till 2 kronor, varför envar kan anse sig ha råd att skaffa sig en dylik kalender.

S—d.

Schäfertiken Mona hells' Tuttsy

Utbildningskursen.

Svenska Schäferhundklubben har som bekant under denna höst icke avhållit någon dressyrkurs för nybörjare. Men styrelsen har för avsikt att under våren 1936 försöka få till stånd en dylik kurs i Sthlm, vilket är möjligt om medlemmarna var och en i sin stad hjälpa till att intressera varje schäferägare för saken. Kursen, som är avsedd att begynna i början på året, kommer att ledas av herr Axel Brandt. Anmälan om deltagande i densamma göres skriftligen hos skattmästare, fabrikör Eric Forsemann, 10 Lästmakaregatan, Sthlm, tel. 21 45 99.

Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden (F.S.S.S.H.) har haft en dressyrkurs, som avslutats i dagarna. Den räknade ett tjugotal deltagare, däribland ett par schäfrar.

Söndagen den 8 dec. 1935 hade föreningen anordnat en kursavslutningstävling, i vilken 13 förare med hundar deltog, däribland de båda schäfrarna, varav en naturligtvis utgick som överlägsen segrare, nämligen Monahells' Tuttsy, 214 J. J., äg. och förare herr Bertil Carlström, som även är medlem i vår klubb.

Med glädje notera vi denna framgång för en hund av en ras, som vi alla ägna vår särskilda lilla omsorg.

S—d.

Svenska Schäferhundklubbens styrelse tillönskar medlemmarna en God Jul och Ett Lyckosamt Gott Nytt År.

Protokoll, hållet vid Svenska Schäferhundklubbens höstsammanträde, söndagen den 24 november 1935 å restaurant Piperska Muren, Stockholm.

§ 1.

Klubbens vice ordförande, herr Scholander, öppnade sammanträdet kl. 16.15 och hälsade de närvarande medlemmarna välkomna.

§ 2.

Utsågs kamrer Harald V. Pettersson att leda dagens förhandlingar.

§ 3.

Den av styrelsen uppgjorda föredragningslistan godkändes.

§ 4.

Att föra dagens protokoll utsågs undertecknad, Edman.

§ 5.

Förklarades mötet i laga ordning utlyst.

§ 6.

Köpman Axel Hellgren och ingenjör A. Bergström utsågos att jämte fungerande ordföranden justera dagens protokoll.

§ 7.

Justerades röstlängden, varvid 83 röstberättigade medlemmar befunnos närvarande.

§ 8.

Fastställdes årsavgiften för år 1936 till 6:— kronor.

§ 9.

Föredrogs och fastställdes av styrelsen uppgjort förslag till inkomst- och utgiftsstat för år 1936.

§ 10.

Föredrogs en den 19 oktober 1935 dagtecknad av revisorerna till klubben ingiven revisionsanmärkning, varefter herrar Sund och Forsemann lämnades tillfälle att punkt för punkt bemöta densamma. Efter en kortare diskussion beslöt klubben, på förslag av ingenjör B. Dahlin, att lägga denna revisionsanmärkning till handlingarna. Klubben anmodade samtidigt styrelsen tillse, att de olika funktionärerna fullgjorde sina uppdrag på ett sådant sätt, att dylika anmärkningar för framtiden icke skulle behöva förekomma.

§ 11.

Till ordinarie styrelseledamöter för en tid av två år omvaldes fotograf Uno Friberg och disponent Åke Engström och nyvaldes redaktör Gunnar Müllern.

§ 12.

Till styrelsesuppleanter likaledes för en tid av två år omvaldes ingenjör G. Ekstedt och nyvaldes kamrer E. Sandstedt.

§ 13.

Till ordförande för en tid av ett år utsågs redaktör G. Müllern.

§ 14.

Till vice ordförande likaledes för ett år utsågs herr H. Scholander.

§ 15.

Till revisorer att granska styrelsens förvaltning för år 1936 utsågos herrar Axel Hellgren och E. Guldbrandson.

§ 16.

Till revisorssuppleanter för samma tid valdes telegraf-tjänsteman Hj. Jansson och ingenjör A. Bergström.

§ 17.

På förslag av folkskollärare Höglund, Vargön, beslöt klubben tillsätta en pressombudsman och utsågs härtill red. G. Müllern.

§ 18.

Uppdrogs åt styrelsen att införskaffa sätters vandringspris för skyddshundar, som melserna för detsamma, skall överlämnas till innehavaren.

§ 19.

Det antecknas till protokollet, att samtliga val och fattade beslut voro enhälliga.

§ 20.

Då intet vidare förekom, förklarades sammanträdet avslutat kl. 17.40.

Vid protokollet
Hans Edman

Justeras:

Harald V. Pettersson.

Ordförande.

Axel Hellgren.

Arvid Bergström.

Sigfr. Sunds vandringspris

Vargamors Pojk, en utav våra tillförlitligaste tävlingshundar, har erövat »Sigfr. Sunds vandringspris för träningstävlingar» för tredje och sista gången, och har hans energiske förare således för alltid blivit ägare till priset.

Om priset tävlades första gången arbetsåret 1931 och vanns då av hunden Vakt, äg. herr E. Sjögren, Enskede. År 1932 erhöill tiken Nila, äg. herr Ingemar Zigher, in-teckning i detsamma. Därefter har Vargamors Pojk försäkrat sig om en in-teckning varje år, 1933—1935.

Pojk, som deltagit i alla årets tävlingar, har uppnått högsta poängsumma 296 och lägsta 258½ poäng. I medeltal har han erhållit 279½ poäng. Ett storartat resultat!

Med energi och tålmod kan man komma långt. Detta har klubbkamraten E. F. Andersson visat. Heder åt honom!

En annan hund, som gjort förnämliga tävlingsresultat under år 1935, är champion Fjällvargens Kickan, äg. och förare maskinmästare Sjögren, som nedlagt ett storartat arbete för denna sin hobby, hundsporten.

Ny underavdelning i Gävle.

Några schäfervänner med köpman Nils Lundkvist i Tierp i spetsen ha på ett nyligen i Gävle hållet sammanträde beslutat ingå till klubben med begäran om att få bilda en underavdelning i Gävle med omnejd. Det skall bli ett sant nöje att taga denna ansökan under be-handling.

Om underavdelningen kommer till stånd få vi hoppas, att densamma kommer att verka för att våra schäfrar bli va goda till såväl exteriör som karaktär.

Greif död

Champion Greif, 849 C. C., har gått till de sällare jaktmarkerna. I november d. å. avlivades han efter att ha ådragit sig en svårartad bogskada.

Så sent som under våren 1935 deltog Greif i de officiella tävlingarna, där han som vanligt höll sig långt uppe på prislistan. Förutom ett flertal in-teckningar i olika vandringspris har Greif erövat ett 60-tal individuella större och mindre pris. Ett vandringspris erövrade han för alltid på våren 1935.

Champ. Greif var, om inte så strålande vacker, en utomordentligt trevlig arbetshund, som även givit prov på vad en rätt utbildad hund kan duga till i det praktiska livet.

Greif har gjort sitt och hans husse har skaffat sig en ny hund, en son till Greif.

Bästa radioapparaten

köper Ni hos

Axel Hellgren

Skånegatan 87 B

Fördelaktiga betalningsvillkor

Tel. 41 27 92

Jago Excelsior.

mörksilvergrå, lugn, förstkl. exteriör, f. d. 15 febr. 35 e. Morgan 918 GG u. Varga 446 DD, pris Kr. 200:— inkl. skatt Valpar, silvergrå o. svart m. grått, f. d. 8 nov. 35 e. samma föräldrar, pris Kr. 125:— p. st. vid 8 veckors ålder.

FRK. S. WOLTER

Grevgatan 45 v. 1, Stockholm. Tel. 60 93 57

Kennel Excelsior

Champion Ramonas Toy

S.K.K.S. 10 HH.

fallen efter Champion Segerbos Graff undan Monahells Tussan står till avelstjänst för lämpliga tikar.

Närmare upplysningar lämnas av ägaren

Å. ENGSTRÖM

tel. 61 39 33

Kennelnotiser

Från Kåwestugans Kennel, inneh. fröken Karin Wennberg och herr Axel Weinar, Liljeholmen, ha försålt följande schäfervalpar födda den 17/7 —35 och fallna e. Tor av Fenrisulven, 770 H. H., u. Warja, 165 D. D., nämligen: Kåwestugans Raff, 1440 K. K. till ingenjör Sven Svärd, Saltsjö-Duvnäs.

Kåwestugans Negus, 1439 K. K. till herr K. E. Andersson, Anderstorp, Huvudsta.

Kåwestugans Orry, 1735 K. K. till herr E. Ekberg, Bagar-Mossvägen 11, Skarpnäck.

Kåwestugans Uffsa, 1736 K. K. till herr Folke Asplund, Oxelösund.

En synnerligen lovande hanvalp av samma kull är till salu.

RESTAURANT

Bacchi Wapen

Järntorgsgatan 61, Stockholm

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

Valpar

fallna e. Tor av Fenrisulven, 770 HH, undan Tessie, 624 FF, till salu.

Hänvändelse till

Kennel Tre Sang

Inneh. Köpman Nils Lundqvist

TIERP

Tel. Hallsta 7 C

Valpar

fallna e. Lord v. Wittenberge, 415 FF. u. norska tikan Aga, 1378 HH, födda den 15 oktober 1935, till salu.

Hänvändelse till

Fru G. Broman

Disavägen 4, Djursholm

Tel. Djursholm 678